

A Pécsi Ítéltábla a dr. Gyarmati Judit ügyvéd (fél címe 1) által képviselt **dr. felperes neve** (felperes címe) felperesnek - az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviselési Osztálya (címe) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű, **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) IV. rendű és a **III.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) V. rendű alperesek ellen 451.315 forint kártérítés és járulékai megfizetése iránt indított perében a Pécsi Törvényszék 2014. december 9. napján kelt 15.P.20.270/2014/28. számú ítélete ellen a felperes által 29. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltségre vonatkozó részében megváltoztatja és a felperes elsőfokú perköltségben történő marasztalását mellőzi.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az állam javára - az illetékes állami adóhatóság felhívására, az ott irt módon és számlára - 50.600 (ötvenezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A P Munkaügyi Bíróság 10.M.1099/2005/24. számú, a felperes perújítási kérelmét elutasító végzését a jelen per I. rendű alperesének jogelődje, a P Bíróság 5.Mf.23.108/2008/3. számú, 2008. november 3. napján kelt másodfokú végzésével helybenhagyta, egyúttal a perújított alperesi jogi képviselő másodfokú eljárásra kikötött 100.000 forint + Áfa, összesen 120.000 forint díjának megfizetésére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdés *a)* pontjára figyelemmel a sikertelenül fellebbező felperest kötelezte. A 2009. április 9. napján kelt 4. sorszámú jogorvoslat iránti beadványában a felperes kérte a másodfokú végzés kijavítását vagy kiegészítését, a perköltség összegének megváltoztatását. E kérelmét a jelen per I. rendű alperesének jogelődje 2009. június 17. napján kelt 5.Mf.23.108/2008/7. számú végzésével elutasította azzal az indokolással, hogy kijavítással az érdemi döntés nem változtatható meg.

A kijavítás, illetőleg kiegészítés iránti kérelmet elutasító végzését a bíróság utóbb 9. sorszámú végzésével kiegészítette azzal, hogy a perújított alperes további, a

kijavítás iránti kérelem kapcsán támasztott költségigényét elutasította, majd ezt a kiegészítést 13. sorszámú végzésével javította.

A felperes mind az 5.Mf.23.108/2008/7. számú, a kijavítás, illetőleg kiegészítés iránti kérelmet elutasító végzéssel szemben, mind a 9. sorszámú kiegészítő végzés indokolásával szemben fellebbezést jelentett be. A II.rendű alperes IV. rendű alperes 17.Pkf.25.547/2010/3. számú, illetve 17.Pkf.28.097/2010/3. számú határozataival az elsőfokú végzéseket helybenhagyta azzal, hogy a felperes a korábbi másodfokú végzésben a perújított alperes javára megállapított perköltség túlzottnak vélt összegét vitatja, e rendelkezés megváltoztatására azonban nincs jogi lehetőség.

Időközben a perújított alperes, mint végrehajtást kérő kérelmére a **P** Munkaügyi Bíróság 2009. október 5. napján végrehajtási lapot állított ki 120.000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltség és ennek 2009. április 5. napjától számított késedelmi kamatai vonatkozásában. A **P** Munkaügyi Bíróság 1999/2005/54., illetve 1499-10.Vh.45/2009/6. számú, 2010. március 10. napján kelt végzésével a végrehajtási lap visszavonása iránti, illetőleg a végrehajtási eljárás felfüggesztése iránti kérelmet elutasította. Hivatkozott arra, hogy a Vht. korábban hatályban volt 6.§ (1) bekezdése szerinti azonnali beszédési megbízás feltételei nem álltak fenn, átutalási végzés meghozatalára nem volt lehetőség, mert az erre irányuló végrehajtási kérelem hiányzott, a végrehajtást kérő kifejezetten végrehajtási lap kibocsátását kérte.

A jelen per I. rendű alperesének jogelődje, a **P** Bíróság, mint másodfokú bíróság 8.Mpkf.24.258/2010/2. számú, 2010. július 5. napján kelt végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta azzal, hogy a végrehajtási lap visszavonásának, illetőleg a végrehajtási eljárás felfüggesztésének feltételei nem állnak fenn; az adós által többször előadott álláspont, hogy őt jogerős bírósági határozat irreális perköltség megfizetésére kötelezte, a végrehajtási szakban nem vizsgálható.

A felperes, mint adós által 2010. február 8. napján előterjesztett és a végrehajtó által a bíróságra 2013. szeptember 16. napján beterjesztett kifogást a **B** ... kerületi Bíróság a 0104.21.Vh.654/2012/22. számú, 2013. november 6. napján kelt végzésével elutasította, részletesen kifejtve jogi álláspontját a felperes által kifogásolt ingatlanfoglalás törvényességét, a végrehajtás során felmerült költségek előlegezését, a végrehajtás megszüntetése, illetőleg korlátozása iránti per megindításának lehetőségét és a végrehajtási eljárás szünetelését illetően.

A felperes, mint adós 2012. március 9. napján ismételten végrehajtási kifogást nyújtott be a fenti végrehajtás kapcsán, ezt a végrehajtási kifogást a **B** ... kerületi Bíróság 0104.24.Vh.654/2012/8. számú, 2012. április 16. napján kelt végzésével elutasította. Kifejtette jogi álláspontját a felperes által sérelmezett, a végrehajtás alapjául szolgáló bírósági döntés kifogásolhatóságát, a végrehajtási jog bejegyzésének és a végrehajtó általi munkáltatói letiltás kibocsátásának törvényességét illetően. A felperes, mint adós fellebbezése folytán eljáró III.rendű alperes, V. rendű alperes, mint másodfokú bíróság 53.Pkfv.635.164/2012/2. számú, 2012. július 4. napján kelt részletesen indokolt végzésével az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes egy másik ügyben végrehajtási eljárást indított, melyben a végrehajtó az adóstól egy számítógépet foglalt le. A felperes kifogást terjesztett elő, melyben új

végrehajtó kijelölését is kérte. A kifogás tárgyában eljáró **M** Városi Bíróság 1407-Vh.310/2003/9. szám alatti végzésével a végrehajtót beszédési megbízásra kötelezte, a felperes ezen elsőfokú végzést megfellebbezte. Az I. rendű alperes jogelődje, a **P** Bíróság 8.Pkf.25.847/2004/2. számú végzésével az elsőfokú határozatot megváltoztatta, a végrehajtó beszédési megbízásra kötelezését mellőzte, új intézkedést azonban nem írt elő. A felperes ezt hiányolva kiegészítés iránti kérelmet terjesztett elő, melyet a bíróság elutasított. A felperes követelésének behajtása megghiúsult.

A felperes a végrehajtóval szemben a **P** Bíróság előtt 10.P.25.151/2006. számon kártérítési pert kezdeményezett. A felperesi fellebbezés folytán eljáró II.rendű alperes 9.Pf.20.179/2012/5. számú ítéletével a kártérítési igényt jogerősen elutasította.

A felperes többször módosított keresetében az I. rendű alperest 257.473 forint, a IV. rendű alperest 146.935 forint, az V. rendű alperest 46.907 forint kár és járulékai megtérítésére kérte kötelezni (azzal, hogy keresete 4., 7., 11-18. pontjai a Pp.2.§ (3) bekezdése szerinti kártérítési követeléseket is tartalmazzák) az alábbiakat kifogásolva:

1. A másodfokú perújítási eljárásban a perköltség mérlegelésének elmulasztása jogsértő volt. A bíró mérlegelése nem támadható ugyan, de a mérlegelés jogsértő elmulasztása igen.
2. Szándékosan iratellenes a **P** Bíróság perújítást elutasító Mf.23.108/2008/3. számú végzésében a megállapítás arról, hogy a bíró eleget tett mérlegelési kötelezettségének, illetve a II.rendű alperes 17.Pkf.28.097/2010/3. számú jogerős végzésének azon indokolása, hogy a bíró alkalmazta a mérlegelésre vonatkozó 2.§ (2) bekezdést.
3. A visszaigényelhető Áfa megítélése perköltségként jogsértő módon történt, mert az Áfa törvény hatálya alá tartozó pernyertes munkaadó az ügyvédi díj Áfa tartalmát visszaigényli, így az nem jelent számára költséget, a bíróságok mégis megítélték a költségként nem jelentkező Áfát.
4. A bíróságok az ügyvédi megbízás semmisségét nem vizsgálták.
5. Az ügyvédi megbízás nyilvánvalóan érvénytelen volt, azt a bíróságnak hivatalból is kötelessége lett volna észlelni, de kérelemre sem tette, e hivatkozásokat teljességgel figyelmen kívül hagyta.
6. A végrehajtási lapot a törvény megsértésével állították ki, a bíróság a Vht.81.§-a szerinti átutalási végzés meghozatalát tévesen arra való hivatkozással mellőzte, hogy a végrehajtást kérő végrehajtási lap kiállítását kérte.
7. A végrehajtási lap visszavonásáról ugyanaz a személy döntött, aki a végrehajtási lap kiadását felületesen elrendelte. Sérült az az alapelv, hogy a jogorvoslati kérelmet nem bírálhatja el az a bíró, akinek saját korábbi döntését kellene felülbírálnia.

A **B** ... kerületi Bírósághoz benyújtott újabb végrehajtási kifogásában újra kiemelte a végrehajtás során történt törvénysértéseket, az elsőfokú bíróság azonban semmibe vette az előadott tényeket. Az ingatlanra történő terhelés az eljárás szünetelése alatt történt és sértette a Vht.7.§-át is, mert előbb következett be, mint a munkabérből történő letiltás elrendelése vagy a bankszámla elleni behajtás

befejezése. A III.rendű alperes V. rendű alperes 53.Pkfv.635.164/2012/2. számú helybenhagyó végzésével olyan alaposan megvédelmezte a végrehajtót, hogy kárigénnyel fellépni vele szemben eleve ne lehessen. Tudatosan nem foglalt állást a végrehajtási szabályok durva megsértésével kapcsolatos kérdésben. Az indokolás szerint a végrehajtó csak azt tette, amit a bíróságok a végzésükben előírtak. Ebből is következik, hogy a jogsértés és azzal ok-okozati összefüggésben lévő kár tényleges felelősei az alperesi bíróságok.

8. A végrehajtási eljárás alatt a bankszámláin rendelkezésre állt a végrehajtandó összeg többszöröse, a végrehajtó egyszerre kívánta megterhelni valamennyi bankszámláját, ami nem történt meg mégsem, ez kizárta volna az ingatlan-végrehajtás megkezdését. A késlekedés jogellenessé tette a későbbi kamatok felszámítását is.

9. A végrehajtó a jogerős pénzkövetelés behajtására előírt jogszabályi sorrend megszegésével járt el, ezért a végrehajtási jogok törlésére költött illetékek eljárási kárként merültek fel, 26.400 forint összegben.

10. A végrehajtási eljárás megindítása előtt általa teljesített 12.000 forintot a Vht.41.§ megsértésével egyik eljárásban sem vették figyelembe. A bíróságok az okirati bizonyítékok ellenére a végrehajtást kérő rosszhiszemű, később már csak ellentmondásos állításai szerint jártak el, ami kiszolgáltatottságot és bizonytalanságot eredményezett. Végül a befizetést költségtérítésként kezelték, miközben annak a végrehajtani kért összeget kellett volna csökkentenie, ami több ezer forint különbséget jelentett, hiszen nem rakódott volna rá a végrehajtás valamennyi sarca.

11. Az általa indított végrehajtási eljárásban a több száz milliós vagyonnal rendelkező adóstól a végrehajtó csak egy elavult számítógépet foglalt le, a végrehajtó ellen kifogást nem megfelelően intézték a bíróságok. A **M** Városi Bíróság 1407-Vh.310/2003/9. számú végzése elleni fellebbezése a nem létező bankszámla elleni beszédési megbízásnál hatékonyabb intézkedés előírását célozta. Az I. rendű alperes jogelődje, a **P** Bíróság új intézkedést azonban nem írt elő, ezzel az eredeti panasz elbírálatlan maradt. Kifogásban támadta a **P** Bíróság 8.Pkf.25.847/2004/5. számú végzése indokolásának egyes megállapításait is, mely kérelemre az alperesi bíróság nem válaszolt, a végleges mellőzéssel az igazságszolgáltatáshoz fűződő joga sérült.

12. „Kéretlen kérelmeket” bíráltak el a bíróságok. Az elsőfokú bíróság 1407-Vh.310/2003/9. számú végzésének rendelkező részében megállapította, hogy a végrehajtó az ingóárverés kitűzésével jogszabálysértően késlekedett, e tényre vonatkozóan azonban a felperes, mint végrehajtást kérő kifogásában megállapítási kérelmet nem terjesztett elő. Majd a **M** Városi Bíróság 1407-Vh.310/2003/23. számú végzésével a hitelező megszűnése okán a végrehajtási eljárás megszüntetéséről értesítette. Fellebbezésben állította, hogy a megszüntetés valódi oka a végrehajtó mulasztása volt. A **M** Városi Bíróság ezt a végrehajtó elleni kifogásnak tekintette, a nem létező kifogási kérelmet elutasította. A Pp.3.§ (2) bekezdése szerinti kérelemhez kötöttség elvének a fenti szándékos megszegése a Pp.2.§ (3) bekezdése alapján méltányos elégtételt biztosító kártérítés iránti igényt alapoz meg.

13. Az alperesi bíróságok „rendre hülyére vették”, ezért elégtételt követelt a Pp.2.§ (3) bekezdése alapján. Az adóst jogerős cégbírósi végzés jogutód nélkül

megszüntette, az alperesi bíróság mégis felszólította a jogutód nélkül megszűnt adós cég jogutódjának bejelentésére. A végrehajtót jelentette be jogutódnak, mondván, hogy neki kell elszámolnia a lefoglalt számítógéppel, minek hatására a **M** Városi Bíróság 1407.Vh.310/2003/34. számú végzésében a megszüntetés helyett már az eljárás szüneteléséről döntött. Az indokolás szerint a cégnyilvántartásból törölt cégnek nincs jogutódja.

A **P** Bíróság előtt 10.P.25.151/2006. számon kártérítést kezdeményezett a végrehajtó ellen, az elutasítás a II.rendű alperes 9.Pf.20.179/2012/5. számú ítéletével vált jogerőssé, ezt a pert a bíróság a tisztességtelenségek tárházával folytatta le. A jelen per IV. rendű alperese a végrehajtó felelősségének tárgyában az ingóárverést, illetve annak késedelmét tette vizsgálat tárgyává, a végrehajtó azon jogsértéseit vizsgálta, melyekre vonatkozóan a bíróság kifogási kérelmet már elbírált. Ezáltal jogsértően leszűkítette a felperes kérelmét, a Ptk.349.§-át tévesen értelmezte, mert a rendes jogorvoslat kimerítésének elmulasztása csak akkor állapítható meg, ha a felperest a jogorvoslat lehetőségéről tájékoztatták. A perben nem hivatkozott a végrehajtó olyan jogsértésére, melyet fellebbezéssel vagy kiegészítési kérelemmel ne próbált volna meg orvosolni. A végrehajtó részéről több olyan jogsértés történt, amelyről csak a végrehajtó elleni kártérítési per elsőfokú tárgyalása során szerzett tudomást. Korábban rendre sürgette az intézkedést. Kizárt tehát, hogy a kártérítési perben jogszerűen ne hivatkozhatott volna a végrehajtó kifogással nem támadható jogsértő intézkedéseire vagy mulasztásaira. Hazug, pártos és jogsértő az ítélet azon indokolása, hogy a végrehajtó a felperes által benyújtott kifogás miatt nem tudta elérverezni a számítógépet, ami elégtételért kiált. Iratellenesen állapította meg az alperesi bíróság az elsőfokú ítéletben, hogy a végrehajtást kérő nem kérte a jogutód nélkül megszűnt adós cég jogutódjának megállapítását.

14. A végrehajtó elleni per 9.Pf.20.179/2012/5. számú másodfokú ítélete jóváhagyta az elsőfokú ítélet indokolását is, holott az elsőfokú bíróság jogsértően hivatkozott a kár bekövetkeztének hiányára. Az ítélet szerint önmagában a késedelmes ügyintézés nem jelent egyidejű károsodást, ami kirívóan tisztességtelen és ellentmond a Pp. szinte valamennyi alapelvének.

15. A végrehajtó elleni kártérítési kérelmet a Vht. több rendelkezésének megsértésére alapozta. E kérelmi elemek közül a bíróság csak a késedelem kérdésében hozott jogsértő ítéletet.

16. A másodfokú ítélet indokolása szerint a vagyon felosztásáról hozott társasági határozat semmissé tehet egy kötelezettséget megállapító jogerős bírói döntést, ami súlyosan sérti az igazságszolgáltatás tekintélyét, elégtételért, kárpótlásért kiált.

17. Az alperesek jogsértően rendelkeztek a bizonyítási teherről, mert elvárták a felperestől, hogy a végrehajtó elleni kártérítési perben ő bizonyítsa a lefoglalt számítógép értékesíthetőségét. Mivel ezt megtagadta, az alperesi bíróságok mohón védelmezték a végrehajtót.

18. A II.rendű alperes a fellebbezésre vonatkozó jogszabályok megsértésével hozta meg a másodfokú 9.Pf.20.179/2012/5. számú döntését. A másodfokú ítélet a fellebbezési érvek döntő többségével nem foglalkozott, ezért sérült a bíróság indokolási kötelezettsége.

19. Az elszabotált végrehajtás miatt a végrehajtó ellen indított kártérítési pert a bíróságok a hivatkozott jogsértésekkel elutasították.

20. A II.rendű alperes a kárösszagszerűsége vonatkozásában is jogsértő megállapításokat tett.

21. Jogsértően történt a 9.Pf.20.179/2012/5. számú másodfokú ítéletben az ügyvédi költség megállapítása, mert felesleges volt a másodfokú tárgyalás megtartása, csak a perköltségek indokolatlan növekedését eredményezte, feleslegesen kötelezték a végrehajtó ügyvédjének megfizetésére is. Ha a tárgyalást a bíróság jogsértően rendeli el és az csak arra alkalmas, hogy a pervesztes fél terhére további perköltségeket lehessen megállapítani, azt szándékos károkozásnak lehet csak tekinteni. A bíró köteles lett volna a perköltség vonatkozásában ésszerűen eljárni, elkerülni a felesleges tárgyalást.

22. Kárként jelentkezett az a fellebbezési illeték is, amelyet az adós végelszámolásával kapcsolatban a cégbíróságon lefolytatott kárenyhítést célzó bírói döntés fellebbezése során fizetett ki. Kárenyhítési okból indított eljárást a végelszámolót kijelölő döntés ellen. A jogszerűen nem is fellebbezhető végzés fellebbezését a cégbíróság a törvényességi felügyeleti eljárás elleni fellebbezésnek tekintette, kifejezett tiltakozás ellenére kéretlen kérelem elbírálása történt.

23. Az eljáró bíróságok a beadványok teljes bizonyító erejű magánokirai formában történő előterjesztését nem követelték meg, ezért a jogszerű kereset hiánya kizárja a perköltségek bizonyított felvállalásának szándékát.

Az elsőfokú bíróság a keresetet az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339.§, 340.§, 349.§ (1) és (3) bekezdése alapján elbírálva elutasította és a felperest az I. rendű alperes javára 12.875, a IV. rendű alperes javára 10.000, az V. rendű alperes javára 10.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

Ítéletének indokolásában hangsúlyozta, hogy abban az esetben, amikor a kár téves jogalkalmazásból fakad, a felelősség alapja csak kirívóan súlyos jogértelmezési és jogalkalmazási tévedés lehet. Mérlegelési jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelés kirívó okszerűtlensége vagy megalapozatlansága alapozhatja meg a kártérítési felelősséget. Önmagában az a körülmény, hogy a bíróság határozata utóbb tévesnek, akár törvénysértőnek bizonyult, nem vezethet annak megállapítására, hogy a meghozatalában közreműködő bíró vétkes magatartást tanúsított. A kártérítési felelősség objektív feltételeinek fennállta közül az okozatosság és a kár összegének elemzését megelőzően az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a felperes által állított kirívóan jogellenes magatartások vagy mulasztások az alperesi bíróságok részéről megvalósultak-e.

A P Bíróság I. rendű alperesi jogelőd 5.Mf.23.108/2008/3. számú végzésében megállapított ügyvédi munkadíj kapcsán az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a végzés a perköltségre vonatkozó rendelkezése is indokolással volt ellátva, a fellebbezési eljárásban meghozott sérelmezett végzéssel szemben a Pp.233.§ (1) bekezdése értelmében nem volt helye fellebbezésnek. Az ügyvédi munkadíj megállapítására vonatkozó IM rendelet 2.§ (2) bekezdése szerinti mérséklés csak lehetőség a bíróság számára, amennyiben azonban a másodfokú bíróság nem lát indokot a mérséklésre, úgy az indokolásban elégséges csak a főszabályra utalni. A perköltség mértéke nem tekinthető irreálisan eltúlzottnak, az eljárás az ügyvéd

részéről a teljes rendelkezésre álló iratanyag áttekintését is igényli, az eljáró bíróságnak nem is lehetett teljes körű rálátása arra, hogy a jogi képviselő tényszerűen mennyit foglalkozott az ügygel. A felperes helytelenül hivatkozott arra, hogy a bíróság az ügyvédnek járó munkadíj mértékének megállapításával a mérlegelést jogsértően elmulasztotta.

A IV. rendű alperes a perköltség kijavítására, kiegészítésére vonatkozó fellebbezést a 17.Pkf.28.097/2010/3. számú jogerős végzésével jogszerűen utasította el, mert a kijavítani, kiegészíteni kért határozat a perköltségről történő rendelkezés miatt kiegészítésre nem szorult, számítási hiba hiányában pedig kijavításra sem volt szükség.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes keresetében pontatlanul, illetve félreértelmezve idézte a II.rendű alperes 17.Pkf.28.097/2010/3. számú végzésében foglalt, az IM rendelet 2.§ (2) bekezdésével kapcsolatos megállapítást, a felperes által állított iratellenes megállapítás, hazugság nem áll fenn, a IV. rendű alperes nem valósította meg a kereset 2. pontjában írt jogellenes magatartást.

A kereset 3. pontjában kifogásolt Áfa perköltségként való megállapítása kapcsán helytelen volt a felperes azon érvelése, hogy a bíróságnak adójogi szempontból kellett volna vizsgálnia a perköltségként megítélt Áfa visszaigényelhetőségét; ezzel szemben a bíróságnak a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4/A.§-ában foglalt előírások alapján az volt a kötelezettsége, hogy amennyiben az ügyvéd akként nyilatkozott, hogy Áfa fizetésére köteles, úgy az Áfa-t az ügyvédi díj összegén felül a perköltség részeként felszámítsa.

A kereset 4. és 5. pontjaiban sérelmezett semmisség kapcsán hangsúlyozta, hogy a felperes volt munkáltatója és annak jogi képviselője közötti megbízási szerződésre a bíróságoknak nem lehetett ráhatása. Az eltúlzott mértékű ügyvédi megbízási díj a mérsékléssel és nem az érvényesség vizsgálatával korrigálható. Az ügyvédi díj szabad megállapodás tárgya, azt nem lehetett sem feltűnő értékaránytalanság, sem jóerkölcsbe ütközés miatt semmisnek tekinteni.

A kereset 6. és 7. pontja kapcsán azt emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy a végrehajtási lap kibocsátására jogszerűen került sor, a végrehajtást kérő kérelme hiányában nem volt törvényes lehetősége a bíróságnak átutalási végzés meghozatalára. A 8.Mpkf.24.258/2010/2. számú végzés törvényesen hagyta helyben a végrehajtási lap visszavonása iránti kérelem elutasítását. A felperes alaptalanul hivatkozott az alapvető jogait ért sérelmére, egyik igazságszolgáltatáshoz fűződő alapvető joga sem sérült azáltal, hogy a bíróság hivatkozásait figyelmen kívül hagyta. Az indokolási kötelezettség elmulasztására történő hivatkozás is alaptalan, mert az indokolás tartalmazta, hogy az átutalási végzés meghozatalára kifejezett kérelem hiányában nem volt lehetőség, így a felperes tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült. Önmagában az, hogy a végrehajtási lap, illetőleg a végrehajtási lap visszavonásáról, felfüggesztéséről ugyanazon személy dönt, nem jogszabálysértő.

A kereset 7. pontjával összefüggésben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok alapján megállapította, hogy az V. rendű alperes magatartása nem volt jogszabálysértő, mert a felperes 2010. február 8. napján kelt végrehajtási kifogását a végrehajtó csak 2013. szeptember 16. napján terjesztette be a bírósághoz. Jogsértés hiányában az okozati összefüggés vizsgálatára e kérelem kapcsán nem

kerülhetett sor. Az V. rendű alperes a korábbi végrehajtási kifogást a későbbi végrehajtói betérjesztés miatt csak később tudta elbírálni, az időközben történt jogszabályváltozás miatt a kifogásra lerovandó 15.000 forint illetékfizetési kötelezettség nem a bíróság feltételezett mulasztásával áll okozati összefüggésben. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy csak az V. rendű alperes mulasztását vizsgálta, a végrehajtó esetleges késedelmével kereseti kérelem hiányában nem foglalkozott. A 2012. március 9. napján kelt végrehajtási kifogást érintően az V. rendű alperest mulasztás nem terheli, a kifogásolt határozatban kellő indokát adta annak, hogy a végrehajtó részéről törvénysértés miatt nem valósult meg, amikor a végrehajtási jog bejegyzése iránt intézkedett. Az V. rendű alperes a végrehajtási kifogások elbírálása kapcsán nem sértett jogszabályt, a felperesnek az államigazgatási jogkörben okozott kár alapvető feltételét a kereset 7. pontja vonatkozásában sem sikerült bizonyítania. Nem valósult meg a Pp.2.§ (3) bekezdésének sérelme sem, mert az V. rendű alperes indokolása kimerítő és jogszerű volt.

A kereset 8. pontját illetően sem osztotta az elsőfokú bíróság a felperes álláspontját. A bankszámláin állítólag rendelkezésre álló összeg nem mentesítette őt a fizetési kötelezettsége teljesítése alól, jogszerűen került sor a végrehajtási lap kibocsátására, a jogerősen megítélt összeg 1/10 részének önkéntes teljesítése nem volt akadálya a végrehajtás lefolytatásának. A részteljesítést a végrehajtást kérő csak a végrehajtási költség részeként ismerte el. A felperesnek lehetősége lett volna végrehajtás megszüntetése, illetőleg korlátozása iránti per indítására, azonban e jogával a rendelkezésre álló adatok szerint nem élt. A kereset 8. pontjában megjelölt késedelemmel kapcsolatos végrehajtási kifogást az eljáró bíróságok jogszerűen elbírálták, a végrehajtó feltételezett késedelmes magatartásával összefüggésben államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítését e peres eljárás keretei között nem igényelheti a felperes.

A kereset 9. pontjával kapcsolatban kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy egyetért a B ... kerületi Bíróság 0104.21.Vh.654/2012/2. számú végzésében foglalt indokolással, miszerint a fokozatosság elve a követelés tényleges behajtása körében érvényesül, ahol az adós javai véglegesen kikerülnek a rendelkezése alól. Egyetértett az V. rendű alperes azon megállapításával, hogy a Vht.7.§ (2) bekezdése nem sérült, amikor ugyanazon a napon intézkedett a földhivatalok felé a végrehajtási jog bejegyzése, illetve a munkabér letiltása érdekében.

A kereset 10. pontjában a felperes arra hivatkozott, hogy részben teljesített, amit a végrehajtási eljárásban nem vettek figyelembe. Az alperesi bíróságok nem sértettek jogszabályt, amikor a végrehajtási kifogást elbíró végzésben a végrehajtó intézkedését nem találták jogellenesnek és a per lehetőségéről tájékoztatták a felperest, mint adóst.

Miután a keresetlevél 1-10. pontjaiban rögzített igények tekintetében az alperesek kirívóan jogellenes magatartása nem volt megállapítható, illetve az sem, hogy a felperesnek a jogviták elbírálásához, a tisztességes eljáráshoz és a jogviták ésszerű időn belül történő befejezéshez való jogát megsértették volna, így a bíróságnak nem kellett vizsgálnia az okozati összefüggést és a bekövetkezett kár mértékét, a keresetet az e tényállásban írtak körében az elsőfokú bíróság elutasította.

A 2. tényállás kapcsán rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, nem csatolta a hivatkozott tények alapjául szolgáló sérelmezett döntéseket, holott az még az iratok beszerzésére vonatkozó indítvány előterjesztése mellett is kötelezettsége lett volna. Beadványából az volt megállapítható, hogy egy végrehajtási eljárás kapcsán őt ért végrehajtói intézkedések miatt végrehajtási kifogást nyújtott be a M Városi Bírósághoz, a kifogás tárgyában született végzéssel szemben fellebbezést terjesztett elő. Az I. rendű alperes előtt kártérítési pert kezdeményezett 10.P.25.151/2006. számon a végrehajtóval szemben. Az elsőfokú döntés elleni fellebbezését a IV. rendű alperes bírálta el.

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a keresetlevél 11-22. pontjai bizonyítottságuk esetén sem alkalmasak az alperesi bíróságok kártérítési felelősségének megalapozására. A felperes ismétli azon okfejtéseit, melyet a végrehajtóval szemben indított kártérítési perben a keresetet elutasító ítélettel szembeni fellebbezésnek kellett volna tartalmaznia; ezek a hivatkozások nem képezhetik a jelen per tárgyát akkor sem, ha a felperes bizonyítási kötelezettségének eleget tett volna. A keresetlevél más pontjai (18., 20., 21. pont) a IV. rendű alperes döntését jogszabálysértésre hivatkozással támadják, ezek felülvizsgálati eljárás tárgyát képezhetnék volna, így a felperesi igények egy már jogerősen elbírált államigazgatási jogkörben okozott kár „életben tartását” célozzák azzal, hogy nem a végrehajtót, hanem államigazgatási jogkörben okozott kár címén a végrehajtói intézkedéseket elbíráló bíróságot támadja a korábbi sérelmei ismételt felhívásával, a IV. rendű alperes érdemi döntésének vitatásával a felperes. Utalt az elsőfokú bíróság a BDT2006.1496. számú eseti döntésre, miszerint az államigazgatási jogkörben okozott kártérítési igény nem teremthet újabb jogorvoslati fórumot a döntéssel elégedetlen fél számára.

A keresetlevél 23. pontja kapcsán rögzítette a bíróság, hogy amennyiben a felperes bizonyította volna, hogy az eljáró bíróságok nem hívták fel a beadványainak teljes bizonyító erejű magánokirati formában történő előterjesztésére, ez sem eredményezhette a felperes eljáráshoz fűződő jogainak sérelmét, nem lenne okozati összefüggésben a felperesre terhelt perköltséggel.

Az elsőfokú bíróság az alperesek jogi képviselőjével felmerült munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) bekezdés a) pontja alapján.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az alperesek kereseti kérelemnek megfelelő marasztalását. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp.3.§ (3) bekezdésében rögzített tájékoztatási kötelezettségének nem tett eleget, arra legfeljebb kísérletet tett, amikor tényként igyekezett beállítani a törvény általános megfogalmazásának egyes szófordulatait, de az ügyszpecifikus tények bizonyítását nem terhelte a felekre és nem tájékoztatott a bizonyítás elmaradásának következményeiről sem. Ugyanakkor a bizonyítási indítványokat semmibe vette, nem folytatott le bizonyítást a felperes indítványai ellenére abban a körben, hogy a perköltségként megítélt díj, illetve annak Áfa része költség volt-e, az alperesek egyes döntései esetében volt-e

egyáltalán kérelem, a bankszámláról történt végrehajtás valóban azért késett-e három évet, mert egyik bankszámlán sem volt fedezet.

A totális elutasítás elvtelen volt, mert ennek az álláspontnak az a következménye, hogy a pervesztes felet önkényesen eltűzött perköltséggel lehet sújtani anélkül, hogy jogorvoslati lehetőség nyílna a sérelmet szenvedett fél előtt. Egyes tények vizsgálatát az elsőfokú bíróság ítéletében figyelmen kívül hagyta, így különösen nem foglalkozott azzal a felperesi előadással, miszerint az alperesek nem döntöttek a felperes semmisséggel kapcsolatos hivatkozásáról.

Az elsőfokú bíróság nem tisztázta az alperesek felelősségét a lefoglalt számítógéppel kapcsolatban. Nem foglalkozott azzal, hogy az alperesi bíróságok a felperes több kérelmét el sem bírálták, ellenben kérelem nélkül is hoztak jogerős döntéseket. Az alperesi bíróságok úgy foglaltak állást, hogy a végrehajtás sorrendiségét azért nem kell betartani, mert a felperes önként nem teljesített; az elsőfokú bíróság nem bírálta el a Vht. tudatos tagadásának jogkövetkezményét. A kereset 20. pontja kapcsán az alperesi bíróság ítéletében jogerősen azt mondta ki, hogy a végrehajtásnak nem része a végrehajtás költsége, ennek az elemi felróható hibának a jogi megítélését az elsőfokú bíróság az ítéletéből kihagyta. A kereset 16. pontja szerint is elemi felróható hibát követtek el az alperesi bíróságok, mivel az adós által hozott vagyonfelosztási társasági határozat miatt vélték, hogy a korábbi jogerős bírósági döntés végrehajtásának nincs helye. Az elsőfokú ítéletből kimaradt annak megítélése is, hogy szükségtelenül, oktan költséget generálva tartott az alperesi bíróság másodfokú tárgyalást.

Kirívóan pártosnak minősítette a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy további jogorvoslati fórumot teremtett az alperesek előtti ügyekben a felperes; ez a szöveg logikailag alkalmas a felperes lefegyverzésére és a bírói felelősség vizsgálatának teljes elkerülésére, jogilag viszont elfogadhatatlan. A jelen per alperesi bíróságai az általuk félrekezelte ügyekben nem voltak felek, a tényekből a bíróságok kötelezettségeire kell vagy kellett volna következtetni. Az, hogy az alperesi bíróságok egy kérdésben döntöttek, nem zárja ki annak vizsgálatát, hogy kellő lelkiismeretességgel eleget tettek-e kötelezettségeiknek és ha nem, akkor annak mi a következménye.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az ügyvédi munkadíj mérséklése csak egy lehetőség; de a jelen perben az a kérdés, hogy amennyiben a pernyertes által diktált díj aránytalan, akkor a díj pervesztést sújtó összegének mérlegeléssel történő megállapítása a bíró számára kötelező-e vagy sem. Az ítélet erre a fordított kérdésre nem ad választ.

Az alperesi bíróság ítéletbe másolta a csalárd szerződésben kikötött összeget, mellyel az IM rendelet alapján elvileg megállapítható, várható díj közel a hétszeresére emelkedett.

Az ítélet 10. oldal 6. bekezdése szerinti indokolást értelmezhetetlennek minősítette fellebbezésében a felperes, miszerint a II.rendű alperes 17.Pkf.28.097/2010/3. számú végzése nem azt tartalmazza, hogy a bíró alkalmazta a mérlegelésre vonatkozó 2.§ (2) bekezdését, hanem azt, hogy a döntéshozatalhoz szükséges mérlegelést elvégezte és nem találta indokoltnak a díj 2.§ (2) bekezdés szerinti mérséklését.

A bíróságnak az a feladata, hogy bizonyított, valós tények alapján döntsön, arra nincs mód, hogy a tényeket az elsőfokú bíróság kitalálja. Annak, hogy az elsőfokú bíróság az ügyvédi munka mennyiségét jelentősnek értékelje, csak egy alapja lehet, az elfogultság. A tények nem támasztják alá az elsőfokú bíróság pártos képzelgését, mely szerint az ügyvéd többször annyit dolgozott, mint az eljárás elsőfokú szakaszában, ahol a díja csak 36.000 forint volt.

Támadta a felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet azon következtetését, miszerint az ügyvédi díj Áfája szempontjából irreleváns, hogy a képviselt félnek van-e Áfa levonási joga. Kirívóan jogszabálysértő a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet akként történő alkalmazása, hogy az ellentétben álljon a magasabb rendű jogszabállyal, így a Pp.78.§-ával, mely szerint perköltségként csak felmerült költséget lehet felszámítani. Vitatta a felperes, hogy a bíróságnak ne lenne kötelessége a fél adójogi szempontú vizsgálata. Ez kötelessége, mert ellenkező esetben tudatosan vállalja az Áfa perköltségként történő jogellenes felszámítását. Polgári peres eljárásban nem nehéz ezt a kérdést vizsgálni, a cégjegyzékben szereplő adószám hátulról 3. számjegye kódolva tartalmazza, hogy az adott cég visszaigényelheti az Áfát vagy sem. A Pp.79.§-a (1) bekezdése szerint a bíróság a perköltséget a szükséghez képest igazolt adatok figyelembevételével állapítja meg, az Áfa levonás ténye szükséges adat, megismerése nem kerülhető meg.

Kifogásolta fellebbezésében a felperes a jogsértő végrehajtások pártolását; megítélése szerint feltűnő elfogultság okán mentegethette az elsőfokú bíróság a végrehajtót mentegető alpereseket. Amikor a felperes volt a végrehajtást kérő, a végrehajtó nem tett semmit a kellő vagyoni biztosíték érdekében. Sok év alatt egyetlen intézkedése volt egy számítógép lefoglalása, amelynek árverezését soha nem folytatta le. Az alperesi bíróságok a végrehajtót ennek ellenére védelmükbe vették. Elfogadhatatlannak minősítette a felperes a Vht.7.§-ának azon kétszínű alkalmazását, mely minden esetben a végrehajtó vagy az őt támogató alperesi bíróságok kimentését szolgálja; a 10.P.25.151/2006/21. számú végzésben az alperesi bíróság bírása a Vht.7.§-át akként elemezte, hogy a végrehajtó csak a sorrendiség alapján tud dolgozni. Az alperesi bíróságok nem voltak hajlandóak kötelezni a végrehajtót a bekasszírozott díjakkal és költségekkel való elszámolásra, a végrehajtók társadalmi elégedetlenséget kiváltó visszaéléseit a pártos és felelőtlen bírósági gyakorlat segíti.

Észlelnie kellett volna az elsőfokú bíróságnak, hogy az alperesi bíróságok jogerős döntéseikkel minden vonatkozásban elvtelenül védelmezték a végrehajtó jogsértő intézkedéseit. Tisztességtelen alternatíva, hogy felelős ne legyen: ezért a felelősség az alperesi bíróságokat terheli. A végrehajtási lap kiállításának visszavonásáról szóló eljárás a Pp-ben a kizárási okok között konkrétan nincs felsorolva, ettől függetlenül a kizárás a törvény szelleme alapján megalapozott. A végrehajtói kifogás elbírálásának hároméves késedelme nem menthető ki azzal, hogy a végrehajtó a kifogást késedelmesen terjesztette fel. A felperes a reálisnak gondolt ügyvédi díjat munkáltatójának határidőben megfizette, a munkáltató mégis az egész összegre kért végrehajtást; elfogadhatatlan az olyan végrehajtási eljárás, amelyben a végrehajtást kérő eleinte letagadja a kifizetést, majd hetekkel később önkényesen átminősíti annak jogcímét. Továbbra is kifogásolta, hogy a végrehajtó ellen indított

kártérítési perben felróható jogsértéssel terhelték az alperesi bíróságok a felperesre a végrehajtó által lefoglalt számítógép értékesíthetőségének bizonyítását.

A felperes mind az első, mind a második tényállás kapcsán kérte a hivatkozott jogi eljárások iratainak az alperesi bíróságoktól történő beszerzését, ez az első tényállás esetén megtörtént, a második tényállás esetén nem. Az elsőfokú bíróság az első tényállást felesleges részletezéssel, a második tényállást a rendelkezésre álló adatok alapján is hiányosan írta le. Az elsőfokú bíróság az ítéletében azt állította, hogy a kereset bizonyítottság esetén sem lett volna megalapozott, mert a felperes ismétli azon okfejtéseit, amelyet a fellebbezésnek kellett volna tartalmaznia. A fellebbezés viszont mindezt tartalmazta, így a megállapítás kirívóan iratellenes.

Jogsértő, zavaros az indoklás abban a körben, hogy az alperesi bíróságok az okirati követelmények következetes megsértésével fogadta be beadványokat. Eszerint a beadványok törvényessége érdektelen, egy hamisítvány is kiváltja a perköltségek megfizetését.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a per bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül nem lett volna berekeszhető, az alpereseknek annak ellenére ítélt meg perköltséget, hogy ilyen igényt azok nem terjesztettek elő.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság az érdemi elbíráláshoz szükséges tényállást helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság ítélezése alapjául elfogadta.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon érdemi következtetésével is, hogy az alperesi bíróságok a felperes által indított perújítási eljárásban, az ellene és általa indított végrehajtási ügyekben, az általa a végrehajtó ellen indított, államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben nem tanúsítottak olyan jogellenes károkozó magatartást, mely a kártérítési felelősségüket megalapozná.

Az elsőfokú bíróság a tényállás második részével összefüggésben tért ki arra, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségét nem teljesítette, és ez is hozzájárult a kereset elutasításához. A másodfokú bíróság e vonatkozásban az elsőfokú ítélet indokolását annyiban helyesbíti, hogy mivel a kereset megalapozatlansága a rendelkezésre álló, a felperes által ismertetett tények alapján megállapítható volt - ahogy azt az elsőfokú bíróság helytállóan el is bírálta -, így nem a bizonyítatlanság vezetett a kereset elutasításához. Ehhez képest a fellebbezésében megalapozatlanul kifogásolta a felperes, hogy az elsőfokú bíróság a Pp.3.§ (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettségének jogszabálysértő módon nem vagy nem a megfelelő módon tett eleget, amikor az ügyszpecifikus tények bizonyítását nem terhelte a felekre és nem tájékoztatta őket a bizonyítatlanság következményeiről sem. A felperes által fellebbezésében sérelmezetten elutasított bizonyítási indítványok olyan körülményekre, tényekre vonatkoztak, amelyeknek az ügy elbírálása tekintetében nem volt relevanciájuk; így az, hogy a perköltségként megítélt díj, annak Áfa tartalma a másodfokú perújítási eljárásban a perújított alperes terhén ténylegesen költségként jelentkezett-e, nem bírt jelentőséggel. Az I. rendű alperes jogelődjének a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján kellett a másodfokú perújítási eljárásban felmerülő költséget elszámolnia. Ezen túlmenően bármely más tény

(például, hogy a pernyertes fél és annak jogi képviselője közötti díjmegállapodás miként ment teljesezésbe, utóbb az általános forgalmi adót visszaigényelték-e) a perköltségviselést nem érinthette. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet nem lehet ellentétes a Pp. perköltségre vonatkozó rendelkezésével, mivel az ügyvédi díj tekintetében éppen kibontja azt; egyúttal a bíróságok számára az elszámolás módját meghatározza, az ügyvédi munkadíj csak és kizárólag az ott írtak szerint, minden további körülmény (így pl. adóvisszaigénylés) kirekesztésével állapítható meg.

Nem igényelt részletes ténybeli vizsgálatot az sem, hogy az alperesek egyes, végrehajtási ügyekben hozott határozatai mennyiben illeszkedtek a felperesi kérelmekhez. Összetett megítélésű ügyekben és/vagy a jogorvoslati lehetőségek eljárásjogi kereteket feszegető maradéktalan kihasználására törekvő felek esetében a kérelmek jellemzően tartalmuk tekintetében is érdemi elbírálását igényelnek. A bíróságoknak döntenük kell mindenekelőtt az egyes kérelmek mibenlétéről, arról, hogy azokat tartalmuk szerint miként kell és lehet az eljárás adott szakaszában a rendelkezésre álló eljárásjogi lehetőségek és az eljárási előzmények alapján értelmezni. Az egyes kérelmeket előterjesztőjük és a bíróság értelmezheti eltérően, az ilyen jellegű esetleges tévedés azonban nem olyan súlyú, ami kártérítési felelősséget általánosságban a bíróság terhére megalapozhatna, különösen, ha az eljáró bíróság a többen a kevesebb elvét alkalmazva a kérelmet kiterjesztően igyekszik értelmezni és inkább újabb jogorvoslati fórumot nyit meg, semmint, hogy valamely eljárási lehetőségtől a kérelmezőt elzárja.

Nem bír jelentőséggel az a tény sem, hogy a felperes ellen indult végrehajtási eljárásban volt-e a bankszámlán fedezet, mert az eljáró bíróságok nem a fedezet megléte vagy hiánya okán döntöttek a végrehajtási kifogás tárgyában.

A felperes mindvégig és alapvetően a jelen perben is (egyebek mellett) azt sérelmezte, hogy a másodfokú perköltség eltúlzottságának kockázatát jogorvoslati lehetőség nélkül kellett viselnie. Tényszerű, hogy a másodfokú eljárásban megállapított perköltség fellebbezéssel már nem támadható, így a másodfokú eljárásba bocsátkozással a fél valóban ki van téve a perköltség-kockázatnak abban a formában, hogy a pernyertes ellenfél jogi képviselével felmerült munkadíjat a másodfokú bíróság döntésének megfelelően kell viselnie akkor is, ha az a vártnál magasabb összegű.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben, hogy az eljáró bíróságok nem követtek el mulasztást, amikor a megbízási szerződés nélkül számítható munkadíj összegét jelentősen meghaladó, de egyebekben nem irreális ügyvédi munkadíj kapcsán a mérlegeléssel történő csökkentés lehetőségével nem éltek. Az igazságszolgáltatáshoz fűződő joga a felperesnek ezáltal nem sérült. Az elsőfokú bíróság helytállóan tért ki arra, hogy nem vizsgálható érdemben a peres fél és jogi képviselője közötti ügyvédi munkadíjra vonatkozó megbízási szerződés és különösen nincs mód, sem lehetőség arra, hogy a perköltségről rendelkező bíróság az Áfa visszaigénylés lehetőségével foglalkozzon.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az I. rendű alperesi bíróság, illetve a jelen perben eljáró elsőfokú bíróság Vht.7.§-ához fűződő jogértelmezésével, mely szerint

a végrehajtási kényszer fokozatosságának elve nem zárja ki az azonnali ingatlanfoglalást, mert a foglalás még nem jelent behajtást. Ezzel szemben a másodfokú bíróság megítélése szerint nem csupán az árverésen megvalósuló kényszer-értékesítés, hanem a lefoglalás is olyan intézkedés, amely a lefoglalt vagyontárgy felett az adós rendelkezési jogát korlátozza, így a behajtás érdekében megjelenő állami kényszert jeleníti meg; ezért a pénzforgalmi szolgáltató, illetve a munkáltató megkeresésével egyidejű ingatlanfoglalás csak a Vht. 7.§ (2) bekezdése szerinti esetben lehetséges. Ebben a kérdésben különböző értelmezési lehetőségek adódhatnak (adott esetben a „behajtás” fogalmának mikénti értelmezésétől függően), és ezeknek a megfelelő indokolással történő kifejtése mellett egyik jogi álláspont elfoglalása sem jelenthet vétkes magatartást, mulasztást. Ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette, az ilyen tartalmú és jellegű jogértelmezés kirívóan jogsértőnek és nyilvánvalóan alaptalannak nem tekinthető.

Maradéktalanul egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel abban a kérdésben, hogy az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti per a jogerős döntéssel szembeni elégedetlenség orvoslására nem szolgálhat, a pernek nem lehet olyan eredménye, amely lényegében a korábbi jogerős ítélet felülvizsgálatát eredményezi. A per tárgyává tett végrehajtási ügyekben a végrehajtói betérjesztéstől számítva számottevő késedelem nélkül bírálták el az eljáró bíróságok a felperes beadványait. A végrehajtó ellen indított perben a felperes által sérelmezett módon értelmezték a Ptk.349.§-át, ez azonban ismét csak olyan jogalkalmazási és mérlegelési kérdés, aminek mikéntje egy, a jogalkalmazó szerv ellen indított kártérítési perben érdemi vizsgálat alá nem vonható és nem vezethet arra a következtetésre, hogy a felperes által támadott jogi álláspontot elfoglaló bíróságok nem kellő lelkiismeretességgel tettek eleget a kötelezettségeiknek. A felperes fellebbezésben is hangoztatott álláspontjával szemben a korábban eljáró alperesi bíróságok és elutasító ítéletével az elsőfokú bíróság a jogsértő végrehajtásokat nem pártolta, hanem ténylegesen a végrehajtói intézkedések nem alapoztak meg alperesi felelősséget. A másodfokú tárgyalás megtartása bizonyosan nem értékelhető károkozó magatartásként, mivel a Pp.256/A.§ (1) bekezdés f) pontja a tárgyalás kitűzését végső soron a másodfokú bíróság belátására bízta.

Alapos volt azonban a felperes fellebbezése a perköltségigény tekintetében, miután az eljáró alpereseket nem ügyvéd vagy jogtanácsos képviselte, így a javukra munkadíj nem állapítható meg, készkiadásuk megtérítését pedig nem igényelték, így a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, egyebekben azt a perköltségre vonatkozó részében megváltoztatta és mellőzte a pervesztes felperes elsőfokú alperesi jogi képviseleti munkadíjban történő marasztalását.

A másodfokú eljárásban az alperesek pernyertesek lettek, megtérítendő költségük azonban nem merült fel, így a másodfokú bíróságnak a költségről rendelkeznie nem kellett.

A felperes a feljegyzett másodfokú eljárási illeték megfizetésére az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr.13.§ (2) bekezdése alapján, a Pp.239.§-a folytán alkalmazandó Pp.78.§ (1) bekezdésére figyelemmel köteles.

P é c s, 2015. április 2.

dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. előadó
bíró, dr. Vogycska Petra s.k. bírő